

Balla Ignác

BÖSKE UZSONNÁJA

Az öreg szakácsné vitte a tornácra a nagy csupor friss tejet, ahol a kis szösze Böske játszadozott.

– Itt az uzsonna, drága kis Böske – mondta, és leültette a kis leánykát a tornác gyékényére.
– Innen legalább nem eshet le, mint tegnap a székről.

Az öreg szakácsné aztán visszacsoszogott a konyhába, mert még el kellett mosogatnia az edényeket.

A kis Böske ott ült a gyékényen és a tejes csuprot éppen két kézre akarta fogni, amikor a nagy Cirmos cica dorombolva, hízelegve odadörgölődött hozzá.

– Minyau! – nyávogott a Cirmos, és szaglászni kezdte a friss tejet.

– Talán te is éhes vagy? – kérdezte Böske, és megsimogatta a selymes szőrű cicát.

De, úgy látszik, a Cirmos nem értette meg egészen a kis Böske szavát. Vagy legalábbis rosszul értette és annak magyarázta, hogy a kis Böske most uzsonnával kínálhatja. Nem hagyta magát nagyon kéretni és rózsás nyelvecskéjével egyszerre csak elkezdte nyaldosni, szürcsölni a tejet. Szaporán mozgott a piros kis nyelve, a tej fogyni kezdett a csuporban és a Cirmos buksi feje egyre mélyebben bújt a csuporba.

A kis Böske csak nézte, nézte, és amikor már látta, hogy ennek a fele se tréfa, vége az ő jó kis uzsonnájának, hát egyszerre csak eltörött a mécses. Szájacskája lefelé görbült, a szeme megtelt könnyel és keserves sírásra fakadt.

Cirmos fölemelte buksi fejét a nagy csuporból, még a bajuszán is ott ragyogott egy-egy fehér tejcsepp. De a csupor, az már üres volt.

– Minyau! – nyávogta és csodálkozva nézett a kis Böskére. – Hát ez miért sír most? – gondolta magában.

Böske mind a két öklével dörzsölte a szemét:

– Csúnya Cirmos, rossz Cirmos! – mondta a sírástól el-elfúló hangon.

– Minyau? – kérdezte Cirmos!

– Most nincs uzsonnám! Most éhen maradhatok! Te csúnya, te rossz, megittad az uzsonnámat, egy cseppet sem hagytál belőle! Csúnya, rossz Cirmos! – és most még jobban sírt.

Cirmos csak nézte egy ideig a síró kis Böskét. Úgy látszik, most megértette, hogy mit mond, hogy miért sír.

– Minyau – nyávogta – ha csak ez a baj, segíthetünk rajta! Ha nincs uzsonnád, ha már én megittam tévedésből, hát hozok én helyette másikat! Lesz az olyan jó, mint ez, ha nem jobb! Olyan uzsonnát hozok én neked tüstént, hogy a macskák királyának asztalára se kerül jobb falat még ünnepnap sem!

Böske csak nézte, hallgatta, hogy mennyit nyávog a Cirmos, de a szép selymes szőrű cica egyszerre csak felpattant és – illaberek, nádak, erek! – eltűnt.

Nem telt bele két perc se, már jött vissza. A kis Böske tisztán látta, hogy mint fordul be a fáskamra felől a hosszú tornácra. Csak azt nem látta tisztán, hogy mit hoz a szájában. Mert valamit hoz, azt látta.

A Cirmos pedig nagy lépésekkel közeledett és már messziről nyávogta:

– Minyau, minyau, ne sírj, kicsi Böske, hozok neked uzsonnát! Finom uzsonnát, királyi falatot! – és avval letett a nagy csupor mellé egy jó kövér egeret.

– Jaj, jaj, jaj! – sikoltozott most a kis Böske, ijedtében felpattant és beszaladt az öreg szakácsnéhoz, a konyhába. Még onnan is kihallatszott az ijedt sírása.

Cirmos pedig csak állt, állt és bámult. Megcsóválta nagy buksi fejét és csodálkozva mondta magában:

– Ilyet se láttam még! A legszebb kövér egeret fogtam, a legpompásabb királyi falatot hoztam el neki, és amikor leteszem előtte, hát jajgatni kezd és elszalad tőle... Milyen furcsák is az emberek! Pedig, tudom, a macskák királya is megnyálná a száját egy ilyen pompás falat után.

Várt egy kicsit.

– Hátha még megjön az esze. Addig eljátszogatok az egérkémmel. Ha meg nem jön: macskajáték, egérhalál! Hamm, bekapom... Igaz, hogy már uzsonnáztam egyszer, de nincs az a jólakott macska, amelyik egy ilyen kövér pecsenyének fittyet hányna.

Volt pecsenye, nincs pecsenye. Úgy hallottam, hogy Cirmos még most se tudja megérteni, miért is szaladt el olyan ijedten a kis Böske a nagyszerű uzsonna elől.

(Az Én Újságom, 1910/45.
Víg Flótás néven)